

ע"פ 6943/17 - פלוני נגד מדינת ישראל, פלוני

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים
ע"פ 6943/17

לפני:

כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט ג' קרא
כבוד השופטת י' וילנר

המערער:

פלוני

נ ג ד

המשיבים:

1. מדינת ישראל
2-13. פלוני

ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין של בית המשפט
המחוזי לנוער בירושלים בת"פ 22322-07-15 שניתנו
ביום 8.3.2017 ו-10.7.2017, בהתאמה, על ידי כבוד
השופטים א' כהן ור' כרמל, בהתאמה

תאריך הישיבה:

כ"ט בתמוז התשע"ח (12.07.2018)

בשם המערער:

עו"ד משה סרוגוביץ ועו"ד רביע אגבריה
עו"ד איתמר גלבפיש
גב' טלי סמואל

בשם המשיבים:

בשם שירות המבחן לנוער:

פסק-דין

השופט י' עמית:

1. המערער, יליד 11.1999, הורשע בבית המשפט לנוער שבבית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט א' כהן), לאחר שמיעת ראיות, בשתי עבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה ובשתי עבירות של חבלה במזיד ברכב, לפי סעיפים 332(3) ו-413 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. זאת, בשל נטילת חלק בשני אירועים שהתרחשו בחודש הרמדאן לפני כשלוש שנים, במהלכם יידה אבנים, ביחד עם קטינים נוספים, על כלי רכב הנהוגים בידי יהודים בכביש 20. בגין מעשיו,

עמוד 1

נגזר על המערער עונש של 25 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, ופיצוי לשנים-עשר נהגים שרכבם נפגע (המשיבים 13-2) בסך 1,500 ₪ כל אחד.

2. ערעורו של המערער נסב הן על הכרעת הדין הן על גזר הדין. יצוין כי ערעורו של המערער מתמקד אך ורק בהרשעתו באירוע שהתרחש בשעות הערב של יום ה-22.6.2015 (להלן: האירוע הראשון).

באשר לאירוע השני, שהתרחש בחלוף כ-24 שעות, בשעות הערב של יום ה-23.6.2015 (להלן: האירוע השני), אציין בקצרה כי המערער הודה בבית משפט קמא בעצם השתתפותו באירוע, בכך ששימש במהלכו כ"תצפיתן" ובכך שהשליך אבן. עם זאת, המערער טען כי לא הגיע לאירוע מתוך תכנון מוקדם ליידות אבנים, וכי לא השליך את האבן לעבר כלי רכב. בית משפט קמא דחה את גרסתו של המערער על בסיס שורה ארוכה של ראיות, לרבות סרטון של האירוע בו זוהה המערער, הודעותיהם של יתר הקטינים שהשתתפו באירוע, עדויות השוטרים שנכחו בזירת האירוע ועצרו את הנערים, וקשיים שנתגלו בגרסתו של המערער עצמו (אותה כינה בית המשפט "לא עקבית"). מכל מקום, כפי שצוין, האירוע השני אינו מהווה חלק מיריעת המחלוקת בערעור דנן, הנסב כאמור על הרשעתו של המערער בגין השתתפותו באירוע הראשון בלבד.

3. הרשעתו של המערער בגין השתתפותו באירוע הראשון התבססה בעיקרה על הודעות-הודאות של מספר קטינים שנעצרו עם המערער. הודעות אלו הוגשו לבית משפט קמא מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א-1971, לאחר שהקטינים הוכרזו עדים עוינים.

ערעורו של המערער על הכרעת הדין מתמקד בטענה כי היה מקום לפסול את הודעות הקטינים בהתאם להלכת יששכרוב (ע"פ 5121/98 יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי, פ"ד סא(1) 461 (2006) (להלן: הלכת יששכרוב)). זאת, לטענתו, לנוכח הפרות שונות של זכויות הקטינים לפני חקירתם ובמהלכה, לרבות לפי הוראות חוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971 (להלן: חוק הנוער), ובין היתר: החזקתם במשך הלילה ללא מתן אפשרות לישון, "ככל הנראה כשהם אזוקים"; חקירתם בעודם חבולים לאחר שננקטה כלפיהם אלימות במהלך מעצרים; מסירת נוסח אזהרה מטעה לקטינים בפתיחת חקירתם; הרמת קול כלפי הקטינים; אימים שהופנו כלפיהם והבטחות לשחרורם ממעצר. לטענת המערער, ההפרות הנטענות צריכות להוביל לפסילת ההודעות שמסרו הקטינים נגדו, וזאת ללא קשר למהימנות ההודעות, ולמצער יש בהן כדי להפחית ממהימנות ההודעות.

באשר לגזר הדין, המערער טוען כי יש מקום להקל בעונשו, בין היתר בהתחשב בעברו הנקי, גילו הצעיר, והתקופה הארוכה בה שהה בתנאים מגבילים (כשנתיים ימים). כן טוען המערער כי לא נמנה על יוזמי האירועים, אלא נגרר אחר קטינים אחרים בסיוע תפילת הרמדאן. עוד נטען, כי אין להחמיר עם המערער לעומת שני הקטינים האחרים שהוואשמו יחד אותו והורשעו לאחר שהודו באישומים המיוחסים להם. זאת, משום שבניגוד למערער, השניים לא נדרשו לשהות בתנאים מגבילים במשך תקופה ארוכה. לבסוף נטען כי יש להתחשב בטעות שנפלה בגזר דינו של בית משפט קמא, שכתב בתחילה כי יש לנכות את התקופה בה שהה המערער במעצר בתנאים מגבילים (מה שצפוי היה להותיר למערער כחודש מאסר בלבד), אולם בהמשך בית המשפט תיקן את טעותו וקבע כי אין לנכות תקופה זו, מה שהוביל למפח נפש למערער ולמשפחתו. באשר לרכיב הפיצוי, המערער טוען כי הנהגים פוצו, בין אם על ידי חברות הביטוח שביטחו את רכביהם ובין אם על ידי המדינה, ולכן אין מקום לפיצוי יתר ויש לבטל רכיב זה בגזר הדין.

4. דין הערעור להידחות על שני ראשיו, וזאת אף מבלי להידרש לסוגיית אופן החלתה של דוקטרינת הפסילה לפי הלכת יששכרוב על הודעתו של עד, להבדיל מהודעה של נאשם. בסוגיה זו הושמעו דעות שונות בפסיקתו של בית משפט זה (ראו, בין היתר, דברי השופט א' א' לוי בע"פ 5002/09 מדינת ישראל נ' ז'אנו, פס' 17 (2.12.2010), כי כאשר מדובר בעד נדרשת פגיעה בעלת "עוצמה מיוחדת"; והשוו לדעת היחיד של השופט מזוז בע"פ 3237/15 יהודה נ' מדינת ישראל, פס' 40-50 (1.6.2016), הסבור כי דין הודעתו של עד לעניין זה כדין הודעת נאשם (השופט מזוז נותר במיעוט לגבי תוצאת פסק הדין); כן ראו תיאור העמדות בסוגיה בע"פ 7679/14 זהאדה נ' מדינת ישראל, פס' 48 לפסק דינו של השופט סולברג (15.8.2016), וכן הערת השופט הנדל כי "באופן מובנה הפגיעה בעד אינה דומה לפגיעה בנאשם" (שם, פס' ג)).

הטעם לכך שאיני נדרש לסוגיה זו במסגרת הערעור דן, נעוץ בכך שיש בנמצא די ראיות כדי לבסס את הרשעתו של המערער, אף בהינתן קיומה של פגיעה מסוימת בזכויות הקטינים. אפרט בקצרה.

5. כפי שצוין, הרשעת המערער בגין האירוע הראשון התבססה בעיקרה על הודעותיהם של ארבעה קטינים: מ"ת, צ"א, מ"ע וס"ט (בן דודו של המערער). בית משפט קמא ניתח בפרוטרוט את הודעות הקטינים, שכל אחד מהם מסר את שמו של המערער כמי שהשתתף באירוע הראשון. כך, מ"ת פירט בחקירתו שמות של שמונה נערים שזרקו אבנים באירוע הראשון, ביניהם המערער, ואף ידע למקם את המערער כמי שעמד בעת האירוע על מדרכה באמצע בין הנתיבים, תוך שהוא משרטט על גבי דף היכן עמד המערער; צ"א ומ"ע מסרו גם הם כי המערער השתתף באירוע הראשון (הגם שלא הזכירו אותו בתחילה בתור אחד המשתתפים); וס"ט מסר בהודעות שנגבו ממנו כי המערער, בן דודו, השתתף באירוע הראשון ובאירוע השני וזרק אבנים, תוך שהוא מבהיר כי המערער לא השתתף באירועים שקדמו לשני אירועים אלה (ראו פירוט הדברים בפס' 12-23 להכרעת הדין).

בית משפט קמא העדיף את גרסתם של הקטינים כפי שנמסרו בחקירתם במשטרה על פני זו שהשמיעו בעדותם בבית המשפט. זאת, לנוכח התרשמותו כי עדותם בבית המשפט היתה "מתחמקת" וכי תשובותיהם "התאפיינו בחוסר היגיון". לשם הדוגמה, בית המשפט הפנה לעדותו של מ"ת, שטען שהסרטון המתעד את חקירתו, בו הוא מוסר את שמות המעורבים, מפוברק וכי הקול בסרטון אינו הקול שלו. ובדומה, נזכיר את טענתו כי הדף שעל גביו כתב את שמות המשתתפים באירוע אינו נושא את כתב ידו. מנגד, בית המשפט התרשם ממהימנות הדברים שהנערים מסרו במשטרה, בציינו כי הודעותיהם היו עקביות, הגיוניות ומפורטות.

6. כאמור, הערעור דן מתמקד בטענה כי יש לפסול את הודעות הקטינים.

אקדים ואומר כי העלאת הטענה על ידי המערער בנסיבות דן מעוררת קושי מסוים, בהינתן העובדה שהקטינים עצמם, שהיו מיוצגים כנאשמים, כלל לא טענו בבית המשפט כי ננקטה כלפיהם אלימות או שזכויותיהם הופרו, אלא הודו והורשעו בעבירות שיוחסו להם (פס' 43 להכרעת הדין). כך נוצר מצב שקשה להסבירו, בו נאשם א' מודה באשמתו וכלל לא טוען בבית המשפט שהודעותיו נגבו תוך הפעלת אלימות כלפיו או תוך הפרת זכויותיו, בעוד שנאשם ב' משמש לו פה כביכול ומשמיע טענה זו בשמו, בניסיון לפסול את הודעותיו לצורך הגנתו-שלו. לטעמי, בנסיבות המקרה דן, יש בדברים כדי לכרסם במידת מה בעוצמת הטענה של המערער נגד קבילות הודעותיהם של הקטינים. כך או כך, גם בהתעלם מקושי זה, אין בטענות המערער כדי לסייע בידו.

7. אין לכחד כי במהלך מעצרים וחקירתם נפגעו זכויותיהם של הקטינים פגיעה מסוימת. למעשה, אף המדינה אינה חולקת על כך. בין ההפרות, ניתן למנות את התנאים בהם הוחזקו הנערים בשעות הלילה, בין מועד מעצרים לחקירתם, באולם פתוח כשהם ישובים על הרצפה בעודם אזוקים (מטענות המדינה עולה כי מ"ת נחקר למחרת בשעה 07:50, צ"א נחקר בשעה 10:43 ומ"ע נחקר בשעה 12:36 (ס"ט נעצר רק בחלוף יומיים)). אין חולק כי ראוי היה לספק לנערים החשודים תנאי שהות הולמים יותר שיאפשרו להם לישון כראוי, ואפנה בהקשר זה לסעיף 9(ב)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996, הקובע כי עצור יהיה זכאי למיטה, מזון ושמירה; ולסעיף 13ב לחוק הנוער, המוסיף וקובע כי עצור קטין יוחזק בתנאים ההולמים את גילו ואת צרכיו. לעניין זה, החוקרים טענו בבית משפט קמא כי בשל מספרם הרב של הנערים שנעצרו, היה צורך להשגיח עליהם שלא ישוחחו אחד עם השני. אך גם בהינתן טענה זו, קשה לראות את התנהלות המתוארת כמניחה את הדעת.

הפרה נוספת נוגעת לנוסח האזהרה שהושמעה לקטינים. כך, בחקירתם של מ"ת וצ"א, מיד לאחר שהוזהרו כדין, נאמר להם כי אם ירצו להגיד לחוקר משהו "בין גבר לגבר", אזי דבריהם לא יירשמו. לעניין זה מקובלת עלי הטענה כי אמירות מסוג זה עלולות להטעות חשודים, שיסברו שהדברים שימסרו לא ישמשו נגדם. באשר למ"ע, אף אין חולק כי באחת מחקירותיו הוא לא הוזהר כדין בתחילת החקירה. עם זאת, אציין כי הטענה כי הקטינים הוכו בתחנת המשטרה והטענה בדבר התנהלות קלוקלת של החוקרים, נדחו על ידי בית משפט קמא ונמצאו חסרות בסיס, זאת לאחר צפייה בקלטות החקירה, עיון בתמלילים ולאחר שבית המשפט התרשם מעדותם "המאוזנת והמשכנעת" של החוקרים (אפנה, בין היתר, לפס' 40, 43, 50 להכרעת הדין).

8. למרות האמור, וכפי שהקדמתי ואמרתי, אף בהינתן שזכויות הקטינים הופרו במידת מה לאחר מעצרים ובמהלך חקירתם, אין בדברים כדי לאיין את התשתית הראייתית העומדת בבסיס הרשעתו של המערער, שאין בינה לבין ההפרות האמורות זיקה מינימאלית.

כך, לחובתו של המערער ניצבת הודעתו המפלילה של מ"ע, בה מסר כי המערער נטל חלק באירוע הראשון. כפי שעולה מטענות המדינה, הודעה זו ניתנה ביום 27.6.2015, שלושה ימים לאחר מעצרו, לאחר שעומת עם העובדה שיתר חבריו כבר הפלילו אותו ומסרו כי השתתף במעשים. ברי אפוא כי הודעתו של מ"ע ניתנה ללא קשר לתנאים בהם הוחזק בשעות שבסמוך לאחר מעצרו, וללא קשר לטענה בדבר הפעלת כוח בעת ההשתלטות עליו במועד מעצרו.

הוא הדין ביחס לטענת המערער כי מ"ע לא הוזהר כדין בטרם מסר את הודעתו המפלילה. ההודעה המפלילה לא היתה הודעתו הראשונה של מ"ע, שכן הוא נחקר פעמיים קודם לכן ביום 24.6.2015, שאז הוזהר כדין בפתח חקירתו. יתרה מכך, כפי שעולה מתשובת המדינה ומהדברים שמסר מ"ע בחקירתו, הוא אף נפגש ונועץ עם עורך דין בימים שלאחר מעצרו, כך שמסר את הודעתו המפלילה בשעה שהיה מודע לזכויותיו. בנסיבות אלו, ניתן לומר כי מבחינה מהותית נשמרה זכותו של מ"ע, ועוצמת הפגם בדמות אי מתן אזהרה מפורשת בפתח אחת מחקירותיו – נחלשת, באופן שאינו שולל את קבילות ההודעות ואינו גורע ממשקלן הראייתי (ע"פ 8219/13 סרחאן נ' מדינת ישראל, פס' 7 (15.9.2014)).

9. לחובת המערער ניצבת גם הודעתו של בן דודו, ס"ט. יצוין כי הלה נעצר יומיים לאחר האירוע, ונחקר פעם ביום 25.6.2015 ופעם נוספת בחלוף שישה ימים ביום 1.7.2015. בשתי חקירות אלה ס"ט הפליל את המערער, תוך שהוא שולל את האפשרות שהמערער השתתף באירועים קודמים (ראו פירוט בפס' 21-23 להכרעת הדין). בית המשפט אף

עמד על כך שס"ט מסר בחקירתו השניה כי "כבר דיברתי עם העורך דין הפרטי שאבא שלי הביא לי הכל בסדר אין צורך כעת לעורך דין" (פס' 53 להכרעת הדין). באשר לטענת ס"ט כי ננקטה כלפיו אלימות בעת מעצרו, בית משפט קמא הפנה לדבריו של ס"ט עצמו כי כשהגיעו השוטרים לביתו ורצו להיכנס, הוא דחף אותם משום שבביתו שהו נשים ללא כיסוי ראש (פס' 52 להכרעת הדין). מכל מקום, אין בין הפעלת כוח זו, ככל שננקטה, לבין ההודעות המפלילות שמסר המערער בימים שלאחר מכן, לאחר שנועץ עם עורך דין, כל קשר, ודין טענות המערער בהקשר זה להידחות גם הן.

10. לבסוף, לא למותר להזכיר את התרשמותו השלילית של בית משפט קמא מן המערער. בית המשפט מצא את גרסתו "לא משכנעת". בית משפט קמא עמד על כך שהמערער סיפר תחילה כי הגיע לביתו בסביבות השעה 19:00 ונשאר בביתו עד הבוקר שלמחרת, אולם בהמשך שינה טעמו וטען כי התפלל בשעות החשיכה במסגד ליד ביתו, שהוא מסגד אחר מאשר המסגד הנמצא בסמוך למקום מעצרו (פס' 57 להכרעת הדין). בית המשפט ייחס משקל להימנעותו של המערער מלהביא עדים שיתמכו בגרסתו האמורה, כגון אביו או מי מהמתפללים, וקבע כי הימנעות זו מחלישה את גרסתו ונזקפת לחובתו. במסקנה זו איני רואה להתערב.

11. ניתן לסכם ולומר כי בהינתן העובדה שארבעת הקטינים הודו והורשעו על סמך הודעותיהם במשטרה מבלי שהעלו בבית המשפט טענה נגד קבילותן; בהינתן שהמערער אינו חולק על מהימנות הודעותיהם ככל שהן נוגעות למעורבותו באירוע השני; בהינתן שיש בנמצא די ראיות הקושרות את המערער לאירוע הראשון, שאין בין לבין ההפרות הנטענות זיקה מינימאלית; בהינתן הקשיים בגרסתו של המערער עצמו ובמצאי המהימנות של בית משפט קמא – בהינתן כל אלה, הרשעתו של המערער בגין השתתפותו באירוע הראשון מבוססת היטב בחומר הראיות, ודין ערעורו על הכרעת הדין להידחות. בנסיבות אלו, אף מתייטר הצורך להידרש לטענות המערער בנוגע להפרת זכויותיהם של מ"ת וצ"א.

12. באשר לערעור על גזר הדין, הרי שגם דינו להידחות. העונש שהושת על המערער אינו חורג מרף הענישה המקובל בעבירות מסוג זה. אכן, המערער היה קטין בעת המעשה, אך כפי שנאמר בפסיקה:

"[...] והדברים נאמרים ביתר שאת נוכח כך שתופעת יידוי האבנים לעבר רכבים אינה חדשה עמנו, ולרוב חוטאים בה צעירים ואף קטינים. על מציאות קשה זו נכון להגיב ביד קשה, הן כדי לגמול למידי האבנים נוכח סטייתם מן השורה, והן כדי להרתיע את הרבים" (ע"פ 411/09 גדיר נ' מדינת ישראל, פס' 3 (21.4.2009), ההדגשה הוספה – י"ע).

אפנה בהקשר זה לשני פסקי דין בהם נדונו ערעוריהם של קטינים נוספים שנטלו חלק בפרשה נושא דיונו:

בפסק הדין בע"פ 6884/16 פלוני נ' מדינת ישראל (21.11.2016), נדון ערעורם של שני קטינים שהורשעו בבית משפט קמא במסגרת הסדר טיעון ונידונו ל-26 חודשי מאסר בפועל. בפסק הדין בערעור הוקל עונשם והופחת ל-22 חודשי מאסר בפועל. כמו כן, הופחת שיעור הפיצוי שהושת עליהם לטובת שנים-עשר נהגי הרכב שנפגעו, והועמד עבור כל אחד מהקטינים על סך כולל של 15,000 ₪. בפסק הדין צוין כי ההקלה בעונשם, עליה הסכימו הצדדים בעקבות המלצת בית המשפט, נעשתה בשים לב להמלצת שירות המבחן, לקטינותם של שני המערערים ולצורך להעלות את רף הענישה באופן מדוד.

בפסק הדין בע"פ 3520/16 פלוני נ' מדינת ישראל (29.8.2016) נדון ערעורם של שבעה קטינים שנטלו חלק באירועים עליהם נסב הערעור דנן (יצוין כי חלקם הורשעו בהשתתפות באירוע נוסף שאינו מעניינו). עניינם של שניים מן הקטינים דומה לעניינו של המערער דנן, במובן זה שהם השתתפו רק בשני האירועים שבגינם הורשע המערער. יש להדגיש כי בניגוד למערער דנן, שני הקטינים הורשעו על פי הודאתם. בפסק הדין בערעור הוקל עונשם, ותקופת המאסר הופחתה מ-28 חודשי מאסר ל-26 חודשי מאסר לקטין האחד ול-24 חודשי מאסר לקטין השני. יצוין כי באותו מקרה בית המשפט המחוזי לא השית על הקטינים חובת פיצוי, ועל כך הגישה המדינה ערעור מטעמה. הערעור התקבל, ונקבע כי שני הקטינים יפצו כל אחד את שנים-עשר הנהגים בסך כולל של 6,000 ₪.

13. הנה כי כן, העונש שהושת על המערער עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנוהגת ונמצא בהלימה לעונש שהושת על יתר הקטינים שהורשעו במסגרת הפרשה דנן. אמנם, המערער שהה במעצר בית במשך תקופה ארוכה, אולם הדבר נבע מבחירתו לכפור באשמתו ולנהל את משפטו – זכות השמורה לו ושמוצתה על ידו עד תום. בנסיבות אלו, אין בכך כדי להצדיק הקלה בעונשו. אוסיף, כי לפי האמור בתסקיר שירות המבחן העדכני שהוגש לעיונו, המערער מתקשה להכיר בחומרת מעשיו ובאחריותו האישית, ומתקשה לגלות תובנות באשר למניעים ולנסיבות שהובילוהו לבצע את העבירות שביצע. אף בכך אין כדי לתמוך בערעורו על גזר הדין.

14. באשר לערעורו של המערער על רכיב הפיצויים, הרי שטענתו כי פיצוי הנהגים יוביל לפיצויים ביתר, שכן הם פוצו בגין נזקיהם על ידי חברות הביטוח, היא טענה מקוממת. זאת, משום שהפיצוי נועד לפצות גם בגין תחושות הפחד והבעתה שאחזו בנהגים ובנוסעים בעת שהותקפו במהלך נסיעתם, כפי שצוין בגזר דינו של בית משפט קמא. היות המערער קטין בעת ביצוע העבירות, כמו גם טענות בדבר מצוקה כלכלית של בני משפחתו של קטין שהורשע, אין בהן כדי למנוע השתת חובת פיצוי לטובת נפגעי העבירה (ע"פ 3520/16 הנ"ל, פס' 28 והאסמכתאות שם).

ככלל, טוב יעשה נאשם אם יימנע מלערער על גובה הפיצוי שהושת עליו, באשר יש בכך כדי לגרור את נפגע העבירה להליך הערעור, מה שעלול להוסיף לפגיעה שכבר נפגע, ולו מחמת הצורך להגיב, ולעיתים, אף לשכור עורך דין מטעמו. בתשלום הפיצוי אף יש כדי להביע חרטה וקבלת הדין מצד הנאשם.

15. באשר לבקשת המערער להוסיף טיעון קצר מטעמו שהוגשה מספר ימים לאחר הדיון שהתקיים בפנינו, עיינתי בה ולא מצאתי כי יש באמור בה כדי להעלות או להוריד.

16. בשולי הדברים, אבקש להעיר כי חרף מסקנתי כי אין בהפרות זכויות הקטינים כפי שנזכר לעיל כדי להביא לפסילת הודעותיהם, יש לחזור ולהבהיר לגורמי האכיפה כי הוראות הדין אינן בגדר המלצה, לא לגבי בגירים, ועל אחת כמה וכמה לא כשמדובר בקטינים, שלגביהם נדרשת הקפדה יתרה. יקחו גורמי האכיפה את הדברים לתשומת לבם ויתנו דעתם לדברים.

ש ו פ ט

השופט ג' קרא:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופטת י' וילנר:

אני מסכימה.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' עמית.

ניתן היום, י"ד באב התשע"ח (26.7.2018).

הערה: פסק דין זה הותר לפרסום ביום 5.8.2018.

חל איסור פרסום על שמות המעורבים.

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט